

■ Ἀπὸ τὸ Ὁρθόδοξο Ἀγιολόγιο τῆς Γαλλίας

Ὁ Ἅγιος Ρεμίγιος, Ἐπίσκοπος Ρένς, Ἀπόστολος τῶν Φράγκων*

Μνήμη: 1η Ὀκτωβρίου

ΤΗΝ ΓΕΝΝΗΣΙ τοῦ Ἁγίου Ρεμιγίου προεῖπε στοὺς γονεῖς του, ποὺ ἦταν ἤδη σὲ μεγάλη ἡλικία, ἕνας ἅγιος Ἐρημίτης, ὀνόματι Μοντάνος (438).

Ὁ εὐγενὴς νέος ἐκαλλιέργησε μὲ ἐπιτυχία τὶς θύραθεν καὶ τὶς θεῖες ἐπιστῆμες. Κατόπιν, ἀποσύρθηκε γιὰ νὰ ἀσκητεύσῃ σὲ μία μικρὰ οἰκία κοντὰ στὸ Λαόν.

Ἡ φήμη τῶν ἀρετῶν του διαδόθηκε σὲ ὅλη τὴν περιοχή, ὥστε ὅταν ἐχήρευσε ὁ ἐπισκοπικὸς θρόνος τῆς Ρένς (τῶν Ρημῶν), ὁ κληρὸς καὶ ὁ λαὸς τῆς πόλεως μετέβησαν στὸ Ἐρημητήριό του καὶ τὸν παρέλαβαν, γιὰ νὰ τὸν ἐνθρονίσουν Ἐπίσκοπο, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἦταν μόλις εἴκοσι δύο ἐτῶν!

Κατὰ τὴν χειροτονία του, ὁ Ἅγιος ἀνέδιδε μία οὐράνια εὐωδία καὶ τὸ πρόσωπό του ἔλαμπε μὲ ἀπαστράπτων φῶς.

Ὁ νεαρὸς Ἱεράρχης σύντομα κατέστη ἡ πλέον ξακουστὴ προσωπικότης τοῦ Βελγίου καὶ τῆς Βορεί-

ου Γαλατίας. Ὁ διαπρύσιος λόγος καὶ τὸ κήρυγμά του προσηλύτιζαν τοὺς εἰδωλόατρας καὶ ὠδηγοῦσαν τοὺς αἰρετικούς Ἀρειανούς στὴν μετάνοια.

Ἰδρυσε ἐπισκοπές, ἐχειροτόνησε ποιμένες καὶ ἐνεφύσησε στοὺς κατοίκους τῶν περιοχῶν αὐτῶν, ποὺ εἶχαν καταστραφῆ ἀπὸ πρόσφατες ἐπιδρομὲς βαρβάρων, τὴν ἀγάπη πρὸς τοὺς ἐχθρούς, τὴν ἀνιδιοτέλεια καὶ τὴν ἐπιθυμία τῶν ἐπουρανίων ἀγαθῶν.

Παντοῦ, ὅπου ἐκήρυττε, ἐγίνοντο θαύματα πολλὰ γιὰ νὰ βεβαιώσουν τὴν ἀλήθεια τῆς διδασκαλίας του. Ὅταν ἐγευματίζε, τὰ πουλάκια ἔπαιρναν τὴν τροφή τους ἀπὸ τὰ χέρια του. Ἀρρώστους ἐθεράπευε, δαιμονισμένους ἐλύτρωνε. Καὶ μία ἡμέρα ποὺ ξέσπασε στὴν πόλι πυρκαγιά, ρίχτηκε στὶς φλόγες καὶ τὶς ἔκανε νὰ ὑποχωρήσουν.

* * *

ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ἐκεῖνα, ποὺ ἡ ρωμαϊκὴ Δύσις ὑπέφερε ἀπὸ τὶς ἐπιδρομὲς βαρβαρικῶν φύλων, ἡ Γαλατία τελοῦσε ὑπὸ τὴν κατοχὴ τῶν Βησιγόθων καὶ τῶν Βουργούνδων – ὀπαδῶν τοῦ Ἀρείου – στὸν νότο, τῶν Ἀλαμανῶν στὶς ὄχθες τοῦ Ρήνου καὶ τῶν εἰδωλοατρῶν Φράγκων στὸν βορρᾶ.

Ὅταν τὸ 482 ἀπέθανε ὁ Χιλδέριχος, ἀρχηγὸς τῶν σκληροτράχηλων Φράγκων πολεμιστῶν ἔγινε ὁ γυιὸς του Χλοδοβίκος, δεκαπέντε μόλις ἐτῶν. Ἦταν ἀκόμη εἰδωλόατρη, ἐθαύμαζε ὅμως τοὺς Μοναχοὺς καὶ εἶχε σὲ μεγάλη εὐλάβεια τοὺς Ὀρθοδόξους Ἐπισκόπους, ἰδίως τὸν Ρεμίγιο, τοῦ ὁποῦ τὶς σοφὲς συμβουλὲς ἀκολουθοῦσε. Τὸ 493, νυμφεύθηκε τὴν Ἀγία Κλοτίλδη, ἡ ὁποία ἄσκησε ἐπάνω του ἀγαθὴ ἐπιρροή.

Ὅταν ὁ Χλοδοβίκος ἀντιμετώπιζε τοὺς Ἀλαμανοὺς στὴν μάχη τοῦ Τολμπιὰκ καὶ οἱ στρατιῶτες του ὑποχωροῦσαν, στράφηκε πρὸς τὸν Θεὸ τῆς Κλοτίλδης καὶ τοῦ Ρεμίου καὶ κατάφερε νίκη λαμπρὰ ἐπὶ τοῦ ἐχθροῦ.

«Τὰ θαύματα τοῦ Ἁγίου Ρεμίου».
Ἐπίχρσο ἐλεφαντοστοῦν (880).
Le Musée de Picardie, Ἀμιένη.

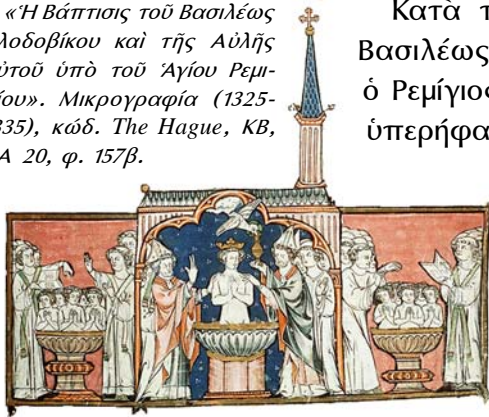
Καθὼς οἱ προσευχές του ἀπαντήθηκαν, ὁ Χλοδοβίκος ἀποφάσισε νὰ ἀσπασθῆ τὸν Χριστιανισμό καὶ ζήτησε ἀπὸ τὸν Ἅγιο Ρεμίγιο νὰ τὸν κατηχήσῃ στὶς ἀρχές τῆς Πίστεως.

Ἀκούγοντας τὸν Ἐπίσκοπο νὰ τοῦ περιγράφῃ τὰ γεγονότα ποὺ συνδέονται μὲ τὰ Πάθη τοῦ Χριστοῦ, ὁ γενναῖος πολεμιστῆς ἀνέκραξε: «Ἄχ, νὰ μὴν εἶμαι ἐκεῖ μὲ τοὺς Φράγκους μου, νὰ τὸν ἐλευθερώσω!».

Δύο χρόνια ἀργότερα, 25η Δεκεμβρίου 498 ἢ 499, ὁ βάρβαρος πολέμαρχος προσεκάλεσε ὅλες τὶς διακεκριμένες προσωπικότητες ἀπὸ τὸ Βασίλειό του καὶ ἀπὸ τὶς γύρω περιοχές, νὰ παρευρεθοῦν στὴν Βάπτισί του.

Τὴν νύκτα τῆς παραμονῆς, ὁ Ἅγιος Ρεμίγιος ἐκάλεσε τὸν Βασιλέα καὶ τὴν συνοδεία του στὴν Ἐκκλησία καὶ ἐξεφώνησε μία ἔξοχη ὁμιλία περὶ τῆς ματαιότητος τῶν ψευδῶν θεῶν ἀφ' ἑνὸς καὶ τῶν μεγάλων Μυστηρίων τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας ἀφ' ἑτέρου. Ἐπληρώθη τότε ὁ Ναὸς ἀπὸ οὐράνιο φῶς καὶ εὐωδία, ἀκούσθηκε δὲ μία φωνὴ ἀπὸ ὑψηλὰ νὰ λέγῃ: «Εἰρήνη ὑμῖν!».

«Ἡ Βάπτισις τοῦ Βασιλέως Χλοδοβίκου καὶ τῆς Αὐλῆς αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Ρεμίγιου». Μικρογραφία (1325-1335), κώδ. The Hague, KB, KA 20, φ. 157β.

Κατὰ τὴν στιγμή τῆς βαπτίσεως τοῦ Βασιλέως στὸ ὕδωρ τῆς παλιγγενεσίας, ὁ Ρεμίγιος τοῦ λέγει: «Κλίνει τὴν κεφαλὴ, ὑπερήφανο τέκνον τῆς φυλῆς τῶν Σικαμβρῶν Φράγκων, λάτρευσε αὐτὰ ποὺ ἔκαψες καὶ κάψε αὐτὰ ποὺ ἐλάτρευες».

Ὅταν ἦλθε ἡ στιγμή νὰ χρίσῃ τὸν νεοφῶτιστο μὲ τὸ Ἅγιο Μύρο, ὁ Ἐπίσκοπος διαπίστωσε ὅτι δὲν ὑπῆρχε ἔλαιον. Ὑψωσε τότε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν Θεὸ καὶ παρεκάλεσε Αὐτὸν νὰ τοῦ ἀποστείλῃ. Τότε, κατῆλθε μία λευκὴ περιστέρα ἀπὸ τὸν οὐρανό, ἡ ὁποία κρατοῦσε στὰ πόδια της ἓνα φιαλίδιο γεμᾶτο θαυματουργὸ ἔλαιο.

Δύο ἀδελφές τοῦ Ἡγεμόνος καὶ τρεῖς χιλιάδες εὐγενεῖς καὶ στρατιῶτες ἐβαπτίσθησαν τὴν ἡμέρα αὐτὴ μαζὶ μὲ τὸν Χλοδοβίκο.

Τὸ θαυμαστὸ αὐτὸ γεγονὸς ἐσήμανε τὸν ὀριστικὸ ἐκχριστιανισμὸ τοῦ βαρβαρικοῦ αὐτοῦ φύλου καὶ τὴν γέννησι τοῦ χριστιανικοῦ γαλλικοῦ ἔθνους.

“Ο Άγιος Ρεμίγιος και δύο άλλοι Ίεράρχαι. Μικρογραφία.

Ὑπὸ τὴν πνευματικὴν πλέον καθοδήγησι τοῦ Ἁγίου Ρεμίγιου, ὁ Χλοδοβίκος, ὁ νέος αὐτὸς Μέγας Κωνσταντῖνος, ἐξακολούθησε νὰ συνενώνῃ τοὺς βαρβαρικοὺς καὶ γαλλο-ρωμαϊκοὺς πληθυσμοὺς τῆς Γαλατίας καὶ νὰ καθιστᾷ τὸν λαό του κοινωὸν τῆς ἀληθινῆς Πίστεως.

Σὲ προχωρημένη ἡλικία, ὁ Ἅγιος Ρεμίγιος ἔχασε τὸ φῶς του, ἀλλὰ προσκαρτερώντας στὴν προσευχὴ καὶ τὴν ἐλπίδα, θεραπεύθηκε θαυματουργικά.

Ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ, ἀφοῦ ἐτέλεσε γιὰ τελευταία φορὰ τὴν θεία Λειτουργία, τὴν 13ῃ Ἰανουαρίου τοῦ 533, ἡ δὲ ἀνακομιδὴ τῶν τιμίων αὐτοῦ Λειψάνων ἔγινε τὴν 1ῃ Ὀκτωβρίου τοῦ 802 (περ.).

Σῶζονται τέσσερις Ἐπιστολές του καὶ ἡ Διαθήκη του (βλ. PL τ. 65, στλ. 963-974). Τὸν κατὰ πλάτος *Βίον* τοῦ Ἁγίου Ρεμίγιου συνέγραψε ὁ πολυγραφώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ρὲνς Ἰγκμαρ († 882).

(*) *Νέος Συναξαριστὴς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας*, ὑπὸ Ἱερομονάχου Μακαρίου Σιμωνοπετρίτου, τ. Β΄, Ὀκτώβριος, σελ. 17-19, ἐκδόσεις «Ἰνδικτος», Ἀθῆναι 2004. Ἐπιμέλ. ἡμετ.